

תהליך של השתנות לאורך כחצי מאה ??

גדלתי והשתנתי עם המקצוע.

התחלתי את הלימודים בת 18 ישר אחרי לימודי התיכון (את המחזור שלנו שיחררו מהצבא בגלל עודף בנות) ונמשך עד היום, מרחק של כ 48 שנים. אני מסתכלת בהשתאות מתמשכת על הגדילה וההתפתחות של מקצוע הריפוי בעיסוק וקצת פחות משתאה לגבי השינויים החלים בי... למדתי בבית הספר לריפוי בעיסוק ברחוב הנביאים בירושלים. בית ערבי ישן, בקצה סמטה ירושלמית, עצי ברוש גבוהים, גובל בכנסיה החבשית. במורד הרחוב היתה חומה ארוכה שהפרידה בין שני חלקי העיר ונפרצה המלחמת ששת הימים. במסלול היפה והרומנטי הזה פגשתי את מי שהפך להיות בעלי, הלל והוא שמלווה אותי עד עצם היום הזה בגדילה הלא נגמרת ובחיבור העמוק שלי למקצוע. כמה מרתק היה אז להכנס לשיעורי הקרטונג' והמוזאיקה והנגרות... לכייר ולצייר... ועוד יותר מכך, היישום של האומנויות האלה בתקופת הסטג' בבית חולים פסיכיאטרי בירושלים וגם אחר כך בהכרה ברורה שזה מה שיביא מזור לכאבים ולהלוצינציות. כמה האמנתי בכוח היצירה אז! לגמרי לגמרי ראיתי את התועלת שבעשייה יצירתית כדרך למרפא. האם זה בא והלך עם תום הנעורים והתקופה ההיא?

ברבות השנים עברתי השלמות ללימודים אקדמיים ואת התואר השני סיימתי לעת זיקנה בהיותי כבר בת 55, סבתא לנכדים קטנים וחמודים.

כברת הדרך והשינויים שעברתי עם המקצוע מאוד מרתקת בעיני:

מהליכה במסדרונות הדסה עין כרם (כתלמידה צעירה ובהריון עם בתי הבכורה) עם מבחנות של חרוזים עבור יולדת משועממת, בהנחייתה של גיזלה כחולת העיניים, דרך הפעלת נולי אריגה לגפיים חלשות במחלקת השיקום ועד איבחונים ממוחשבים ואחרים של ליקויים קוגניטיביים וטיפולים **מבוססי ראיות** לאנשים עם ירידה קוגניטיבית-תפקודית.*

ממדים ירוקים עם צווארון לבן ונוקשה +סינור לבן הקשור בקשר פרפר מאחורי הגב+נעליים וגרביים קצרות לבנות (???) ועד החלוק הלבן הנכסף...

דרך התפיסה ש"ריפוי בעיסוק זו עבודה עם **חולה**", שאת בעלת הידע והמחליטה הבלעדית של מה- טוב לחולה ועד טיפול **ממוקד לקוח**.

מדיווח מאולתר של רשמים ואינטואיציות אודות החולה, בתיק הירוק, ועד רישום מבוסס מתא"ם-on-line...

מתהליך הכשרת ההתלמידות והסטג' -שנמשך לאורך שנה- ושבלעדיו לא ניתן היה לקבל תעודה. (בזמנו נקראנו "תלמידות בבית ספר לריפוי בעיסוק של הדסה ומלב"ן). לא סטודנטיות. כמה קנאתי באלה שעלו לאוטובוס והציגו בגאווה "כרטיס סטודנט".

אני זוכרת תהליכים קשים וכואבים בתקופות הכשרה השונות שעברתי. אם כי גם רגעים יפים זכורים לי. לא ליווי על פי "מודל תהליכי" ולא "חשיבה קלינית" או "יישום תהליך התערבות". אלא כך וכך עושים וזהו.

את "תעודת המומסכת" קבלנו בטכס מרגש בביה"ס החדש לריפוי בעיסוק, בהר הצופים באמצע חודש נובמבר 1969. כשעה לאחר קבלת התעודה ילדתי את בני וזה אומר שלמרות צירי הלידה שליוו אותי, לא לא עלה בדעתי לוותר על רגע קבלת התעודה מידיה של עליזה קרני ז"ל. הסיפור הזה גרם להתרגשות רבה בין שותפותי למחזור ואצל רחל המנהלת ואף הונצח בעיתון "לאישה" של אותם ימים...

בשנות עבודתי הארוכות הדרכתי לא מעט סטודנטיות. לא עברתי הכשרה מסודרת אבל אני יודעת שחלקן התאהבו ונשארו במקצוע בעיקבותי ועל זה גאוותי.

גם כיום אני מדריכה סטודנטיות מדי פעם ב"שדה". אנחנו מדברות בשפה אחרת אבל מוצאות את החוט המקשר. כשאחת מהן ענתה בשאלה "מה זה מקרמה?" הבנתי שחצינו מילניום...

פרשתי מעבודתי ב"שירותי בריאות כללית" לפני כחצי שנה, בבחירה. הטכנולוגיה ובעיקר הטכנוקרטיה השתלטו עלי והחלטתי לוותר במאבק הזה.

*נושא הטיפול הקוגניטיבי נכנס לחיינו המקצועיים בשנות ה 90 של המאה הקודמת. אני זוכרת שבאופן אינטואיטיבי, תוך כדי עבודה עם חולים במחלות נוירולוגיות, התחלתי לגשש את דרכי בתחום הזה. **ברור לי שהתפתחותי האישית הלכה יד ביד עם ההתפתחות המקצועית בעולם ובארץ ושנינו הגענו ביחד לאותה צומת.**

גדולים וחכמים ממני התחילו אז לכוון ולהורות את התחום, דרך מודלים ותאוריות. ביחד פיתחנו את הכלים לאבחון ולטיפול באנשים עם ליקויים קוגניטיביים במסגרת הקליניקה. זו תרומתי הקטנטנה למקצוע וגם על כך אני גאה.

אני ממשיכה לטפל, כעצמאית, עם תחושת **מסוגלות** מלאה, באוכלוסיה מבוגרת. הכלים המקצועיים שעומדים לרשותי מאפשרים לי גם להתמודד עם השינויים הגיליים שלי ובעיקר לא להבהל מתקלות כמו: "שוב שכחת???" .

מקווה להמשיך ללוות את השינויים במקצוע מבפנים או מבחוץ עם תחושה שיש על מי לסמוך.

נירה ערמון.